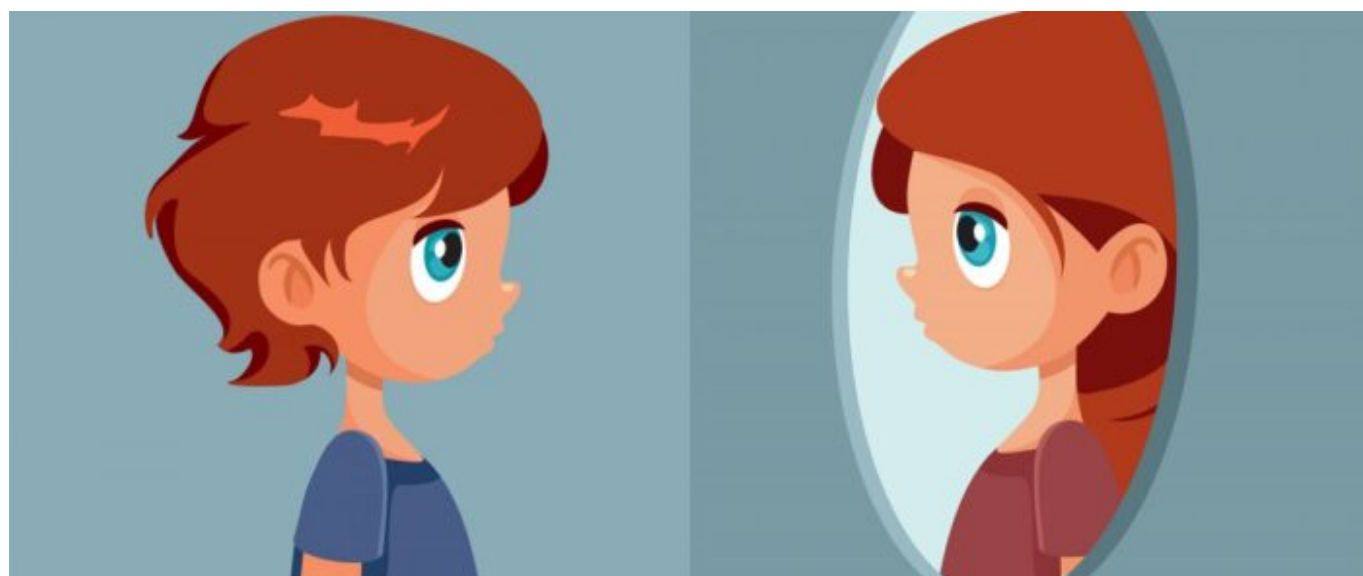

LGBTQ+: 14. Když neslyšíme pláč našich dětí

LGBTQ+

Když neslyšíme pláč našich dětí

Stále vidím tvář rozrušené matky, která za mnou přišla poté, co jsem kázala ve sboru v Nebrasce.

Opatrně ke mně přistoupila; všimla jsem si jí, když jsem podepisovala knihy. Myslela jsem, že se možná jen snažila počkat, až se fronta trochu zkrátí.

Opravdu čekala, až se fronta zmenší - ale ne proto, že by chtěla, abych podepsala knihu. Chtěla se mnou mluvit o svém synovi, který se s ní podělil o tom, že je dívka.

Vysvětlila, jak k ní její 9leté dítě přišlo. Poslouchala ušima, ale i očima. Její dítě už nějakou dobu volalo o pomoc, podporu a lásku, ale ona to nepoznala, neslyšela ani neviděla.

Nebyla členkou toho sboru, kde jsem kázala. Byla katolička a řekla mi: „Neexistuje způsob, jak bych o tom mohla mluvit s nějakým knězem.“

Vtom začala vzlykat. Nechala jsem podepisování knihy a požádala jsem kazatele sboru, zda bychom nemohli použít jeho kancelář. Jakmile byla tato matka uvnitř kanceláře, začala sdílet to, čeho si všimla a čemu nerozuměla, a to, z čeho se cítila nejvíc špatně, bylo to, že neslyšela pláč svého dítěte.

Bylo to před lety – předtím, než bylo běžné uznávat svá jiná zájmena. Tato matka nevěděla, co má dělat a jak to dělat. Věděla jen, že právě toho rána jí její dítě řeklo, aby ji začala oslovovat dívčím jménem, které si vybrala. A pak přišel zlom. Její nová dcera se zeptala: „Mami, stále mě miluješ?“

„Nejvíc se cítila špatně z toho, že neslyšela pláč svého dítěte.“

Myslím na ten příběh pořád. Upřímně jsem nevěděla, o kom jí říct, aby si s ním promluvila. Nebyla jsem z Nebrasky a nikoho jsem tam neznala.

Poté, co jsem se vrátila do Ohia, zavolala jsem kazateli toho sboru a zeptala se na jména terapeutů, kteří se zabývali otázkami sexuality a genderové identity, a on mi poslal některá jména. Sdílela jsem je s matkou a už jsem o ní neslyšela. Ale pořád na ni a její trans dceru myslím a jsem zvědavá, jak se mají.

Rodiče dnes čelí výzvám, které rodiče v minulosti nemuseli řešit, ale aby bylo jasno, mnoho dětí zápasí a s otázkami své sexuality a pohlaví zápasí již dlouhou dobu. Nemohly o tom mluvit se svými rodiči, protože rodiče byli stále ovládáni tím, že věřili tomu, co společnost říká, že něco je normální a něco abnormální.

Děti, které se odvážily říci svým rodičům, že jsou gayové, riskovaly, že budou vyhozeny ze svých domovů – a mnoho jich bylo. Bylo jim řečeno, že jsou urážkou Boha a že jdou do pekla, a ony tomu věřily. A tak plakaly, často když žily na ulici, protože rodiče si nedokázali poradit se svými vlastními „názory“.

Ale zvýšený počet lidí, kteří vystupují jako trans, předkládá rodičům realitu, kterou absolutně nezvládají. Zákonodárci [přijímají zákony](#) proti trans komunitě. [Jsou přijímány](#) zákony, které zakazují lékařům a zdravotníkům poskytovat péči transgender dětem.

Lidé o tom ani nechtějí mluvit, ale realita je taková, že transgender identita je skutečná a děti, které se s ní potýkají, příliš často pláčou samy a žijí strašně mizerné životy.

Být křesťanem není místem útěchy nebo pomoci. Nedávný [průzkum Pew](#) ukázal, že šest z 10 křesťanů věří, že pohlaví je přiřazeno při narození, zatímco šest z 10 „žádných“ – tedy těch bez náboženské příslušnosti – nesouhlasí.

Velké množství křesťanů nemůže nebo nebude věřit, že transgender identita je skutečná. Věří, že kdyby Bůh chtěl, aby člověk v životě byl dívkou nebo chlapcem, Bůh by mu toto pohlaví přídělil už v lůně.

„Stvoření není tak čisté ani nekomplikované.“

Ale stvoření není tak čisté a nekomplikované. Vývoj [v děloze](#) je často plný komplikací a je nedokonalý. Děti se tvoří bez mozku; v děloze mají některé z nich orgány, které se vyvíjejí mimo jejich těla.

Děti se rodí bez nohou, bez rukou a s některými nemocemi, které jim umožní jen minuty života po narození, pokud vůbec. Někteří chlapci se rodí bez penisu a jsou vychováváni jako dívky, ačkoli se vždy považují za muže.

Nehledě na veškerou vědu o vývoji plodu, to, co se děje po narození dítěte, řeší rodiče - a mnozí z nás to, upřímně řečeno, neřeší dobře. V této společnosti vyžaduje odvahu veřejně milovat a podporovat dítě, které je gay nebo transgender.

Na nedávném předávání [cen NAACP Image Awards](#) bývalá hvězda NBA Dwayne Wade a jeho manželka Gabrielle Union veřejně sdíleli lásku a podporu své transgender dceři Zaye, když seděla v první řadě. Své ocenění věnovali jí. Bylo to dechberoucí a silné. Jsem si jistá, že Wade by byl rád, kdyby jeho syn šel v jeho šlápějích a sportoval, ale on tam byl, přijal a objímal svou transgender dceru a dal ostatním rodičům vědět, že je to nejen v pořádku, ale že je to nutné.

Dítě, které se vám narodí, je vaše dítě, bez ohledu na to, jakým směrem se jeho život ubírá.

Nevím, proč nemohu ze svého ducha dostat tvář oné nebraské matky; nevím, proč nemohu zapomenout na její slzy. Co však vím, je to, že to byla matka, která zoufale chtěla vědět, jak milovat a podporovat svou transgender dceru ve světě, který by ji nenáviděl.

Doufám a modlím se, aby ona i její dcera prospívaly a nějak pociťovaly vřelé objetí Boha, který nás všechny miluje.

Susan K. Smith

Susan K. Smithová

Susan Smithová

Susan K. Smithová je ordinovaná kazatelka, aktivistka a spisovatelka. Je absolventkou Yale Divinity School a je ředitelkou rozvoje duchovních zdrojů na konferenci Samuela DeWitta

Proctora. Její poslední knihou je Se svobodou a spravedlností pro některé: Bible, ústava a rasismus v Americe.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)